

работихме и убѣдихме правителството и то ни позволи да бждемъ въ Нившъ.

— Дѣ бѣше вашето сѣдалище?

— Никждѣ.

— Е, защо ви бѣше и печатъ?

— За да го прилагаме на писмата, когато пишеме на приятели отъ градъ на градъ, отъ село на село, като додѣхме въ България.

— Прѣдсѣдателъ имаше ли този вашъ компетъ?

— Нѣмаше.

— А Цанкова не считаште ли за такъвъ?

— Не. То бѣше просто да имаме печатъ, а не печатъ като на партия, и, като се прати писмо нѣкому, да се не каже, че е отъ частно лице, но че е отъ нѣкждѣ.

— Имаште ли опрѣдѣлени кандидати за да се избиратъ?

— Това щѣше да се остави на приятелитѣ, тѣ да опрѣдѣлятъ кандидатитѣ.

— Но между другитѣ кандидати имаште и емигранти, като Цанкова. Отъ тѣхъ не земахте ли въ видъ да имъ турите кандидатурата?

— Не. Но разбира се, че можехме да положимъ и тѣхнитѣ кандидатури. И, ако се успѣеше да се изберемъ, то волею неволею правителството тогата щеше ни позволи да додемъ въ България, — и влѣземъ въ камарата.

— Ако бѣхте сполучили да имате болшинството, какво щѣхте да правите въ камарата?

— Щѣхме да мислимъ. Ний мислѣхме да изберемъ хора оппозиционни, между тѣхъ и ний, за да можемъ послѣ да влѣземъ и ний въ България?

Чл. майоръ Фичевъ: Какви депутати ще бждете вий емигранти? Вий не можете да влѣзете въ България, а ще влѣзете въ камарата? Правителството ви е заорѣтило да влѣзете въ България, въ такъвъ случай, каква полза отъ това, че ще се избереге?

— Веднѣжъ избранъ за депутатъ, азъ съмъ неприкосновенъ.

— Лъжете се въ това.

— Мисляхме, че Народното Събрание ще потвърди нашитѣ избори. Това поне мисляхме.

Чл. майоръ Фичевъ: (Чете):

„Маджункову 20—